

og vil De saa for Resten hilse hende fra mig. Hun var saa yndig at se paa og at tale med.“

Emanuel hørte kun halvt efter hende; han ønskede blot at komme bort. Men nu kom snart en, snart en anden af de Omkringstaaende hen til ham og trykkede hans Haand og klappede ham paa Skuldren under overstrømmende Henrykkelsesudbrud:

„Nej, er det Emanuel Hansted! — Nej, hvor morsomt dog! — Ja, saadan havde vi netop tænkt os Dem! — Nej, det var dog dejligt!“

Han vidste ikke, hvad han skulde svare, og følte sig ubehagelig berørt af alle disse fremmede Menneskers Tilnærmelser. Til alt Held kom i det samme den norske Digter tilbage fra en Rundtur ude i Haven og tiltrak sig straks alles Opmærksomhed.

Emanuel benyttede Lejligheden til at fjerne sig og gik ud for igen at søge efter Hansine.

III.

Han fandt hende omsider siddende i Ly af en Hybenbusk paa den ydre Side af Havegærdet